

Cloenda

Amb la lectura dels versos de Carles Miralles, que ens ha causat a tots una gran emoció, clourem aquest acte de record i homenatge al nostre amic, company, membre de l'Institut, membre de la Secció Filològica, però també poeta, filòleg, humanista, professor...

Moltes vegades es fa servir la metàfora de l'ordinador per explicar el cervell humà, i es diu que és el pensament el que modela allò que es projecta en els circuits del cervell, de tal manera que creem rutines de comportament que ens donen una certa seguretat. Però el cervell és molt més que un ordinador perquè té alhora la capacitat de fer front a situacions noves, i, per tant, de reprogramar-se en funció de les circumstàncies, sobretot quan aquestes canvien. Això tampoc no els passa als ordinadors, que simplement esborren la informació i tornen a començar de zero. El cervell no comença mai de zero sinó que té una continuïtat en el temps i s'han de crear noves rutines de comportament per a substituir les rutines anteriors, que passen a ser buits de realitat. Això és el que ens passa a la Secció Filològica, la pèrdua de tots i cadascun dels companys va deixant un forat que no s'omple amb noves incorporacions. En el record continua una veu i aquesta veu roman.

En una secció com la nostra, tots els buits que han anat deixant els col·legues que se n'han anat —aquest darrer any ha estat especialment trist en aquest sentit— van restant tota una sèrie de veus que esperem que parlin, i que ho facin d'una determinada manera, perquè, al cap i a la fi, cada veu tenia la seva pròpia identitat. El Carles Miralles ha estat (i roman) una veu molt potent, no sols a la Secció Filològica, sinó també a la Comissió de Lexicografia. Ens faltarà aquella veu que de vegades ens feia perdre el temps amb actituds diletants, que d'altres ens feia enfadar a alguns —a mi particularment— quan deia: «Sort teniu que no sóc lexicògraf perquè si us deixés portar la reunió als que ho sou no us en sortiríeu», però que alhora sabia esperar el moment adequat en què donant voltes sobre les seves prò-

pies paraules —perquè construïa el discurs lexicogràfic a mesura que anava parlant— per a resoldre els casos obscurs amb una generalització que agraiem, perquè havia passat de l'anècdota de la discussió d'aquell tema precís i quotidià a una generalització que ens permetia de fer un pas endavant.

La veu de Carles Miralles tenia a més una altra habilitat: redactar documents que aparentment eren vagues i indefinits, però que llegits amb cura eren una síntesi comprimida d'idees profundes i mesurades. Doncs bé, aquesta veu és avui un forat que ens ha deixat: «si quan encara hi eres ja sentíem nostàlgia, ara que no hi ets la nostàlgia s'ha fet encara molt més grossa».

La ment humana, però, té mecanismes de supervivència, de recuperació, de resiliència davant les adversitats i habitualment incorpora en el record les veus que se n'han anat i és en el record que perduren. Moltes gràcies a tothom per l'assistència a aquest acte, que segurament recordarem tots com el dia en què vam fer comú el nostre sentiment de record per a en Carles Miralles.

M. TERESA CABRÉ
Presidenta de la Secció Filològica